

GOOISCH

...als lifestyle in héél Nederland

SLECHTS
4,95

VAN DE UPPER TOP
naar luizenmoeder

LEZERSACTIE
Ga naar dit droomeiland

MARLIES DEKKERS
wil single blijven

JALOERS

♦ **'HAAR LICHAAM IS PERFECT, DAT WIL IK OOK'**
♦ **WAAROM VRIENDINNEN VALS REAGEREN**
♦ **VECHTEN OM DE KNAPPE COPILOOT**

NOÓIT GENOEG

293 Chanel-items,
41 Hermès-shawls en
37 it-bags

DOWNDATEN 'DE TUINMAN HEEFT WÉL TIJD'

Voorjaar 2014 - € 4,95

OOK ● Alles over de privéschool: Vanaf € 2.000 per maand ● Passievolle lente-lingerie
● De extravagante aankopen bij de bloemenjuwelier en nog véél meer...

STEWARDESS EMMA

Emma (32, single) werkt als stewardess bij een bekende luchtvaartmaatschappij. Aan journaliste Eveline Karman vertelt zij over haar spannende avonturen op elf kilometer hoogte.

'ZELFS MIJN GETROUWDE COLLEGA-STESSEN VECHTEN ALS HAANTJES'

Achter elkaar paraderen we door de vertrekhal: de voltallige crew van vlucht 1347 naar Billund, Denemarken. Alle make-up oogt nog onberispelijk, onze ruggen zijn kaarsrecht. Naast de loopbanden gluren kleine meisjes achterstevoren aan de armen van hun ouders naar onze mantelpakjes. Ik zie ze niet vandaag. Mijn blik is verankerd in de rug van copiloot Ruben. Hij is een jaar of vijfendertig en heeft zo'n bijzondere tint grijs in zijn ogen dat ik vanaf het moment dat ik hem bij de briefing opmerkte, als een mak schaap achter hem aanwandel, nog net niet mekkerend. In mijn hoofd galmt Robbie Williams 'She's the one' dat ik voor het gemak verbaster tot 'He's the one'. Voor Ruben offer ik mijn reputatie als meest preutse stewardess van Europa op, besluit ik.

Mijn mondhoeken staan nog steeds omhoog wanneer we de kist binnenstappen.

Ruben lacht naar me vanuit de cockpit, zijn leren vliegtas als een baby in zijn armen geklemd. Ik droom verder dan gepast, zie hem in onze tuin stoeien met een kind met zijn krullen en mijn groene ogen. Als ik mezelf een paar seconden later verman, nadert de eerste groep business class passagiers ons al vanuit de slurf.

In Billund eet de bemanning die avond samen. Ik maak werk van mezelf: glanzende lipstick en mijn beste topje op een pencilskirt. Hakken eronder. Mijn onzekerheid maskeer ik door mijn schouders te rechten.

In het restaurant beland ik in een stoelendans rond Ruben. Zelfs mijn getrouwde collega-stessen vech-

ten als haantjes, vol geforceerde beleefdheid. Ik ga tegenover Ruben zitten. Hij gebaart met opgeheven arm dat ik welkom ben, zijn ringvinger net zo glad als zijn fris geschoren wangen. Vroeg in de ochtend zijn alleen wij over, Ruben en ik. Ik zie kuiltjes in zijn wangen als hij lacht en zet alle zeilen bij om ze vaak te zien. Het werkt. We kussen elkaar vol overgave in de bar; hij met nog een glas Johnnie Walker blue label in zijn hand, ik een Bellini in de mijne. Hij kust me gretig op mijn mond. "Kom," zegt hij. Hij rukt aan mijn arm en vanuit zijn broekzak toont hij het glinsterende messing van zijn hotelsleutel. In de lift zoent hij me opnieuw en in een ongecontroleerde flits vraag ik me af of onze zoon ook kuiltjes in zijn wangen zal hebben. Ruben wrijft met de rug van zijn hand over mijn linkerborst. "Straks," fluister ik, maar hij negeert me en sluit brutaal zijn handpalm eromheen. In het ochtendschemer trekt hij me zijn kamer in en duwt me hardhandig op bed, sjorrend aan de strik van mijn wikkeltop. "Losmaken," wijst hij, en ik gehoorzaam. Teruwsjort hij aan mijn kleding. Te hardhandig grijpen zijn vingers. Ik duw hem van me af, net op het moment dat in de hal een kind zijn moeder roept. Een deur kleppert. Schreeuwende stemmen. Gebonk op de liftdeuren. Pretpark Legoland ontwaakt naast het hotel, samen met de aanzwellende stroom kindergigil. Ruben gooit zijn peperdure Hugo Boss-schoen tegen de deur. "Ik haat al die klotekinderen!" Met een ijskoude rilling zet bij mij de daling in en ik zoek mijn kleren op de grond. Ik ben net op tijd geland. 🐔